

CAUZELE ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

aprilie 2008

Motive plauzibile de a bănuși săvârșirea unei infracțiuni. Art. 5 alin. (1) lit. c) din Convenție

Mentținerea reclamantului în arest preventiv după trimiterea în judecată, între momentul expirării ordonanței procurorului de arestare preventivă și momentul prelungirii arestării preventive de către instanță. Legalitatea arestării preventive. Art. 5 alin. (1) din Convenție

Percheziție domiciliară efectuată de procuror. Dreptul la respectarea domiciliului. Art. 8 din Convenție

1. Termenii «motive plauzibile de a bănuși» presupun existența faptelor sau informațiilor de natură să convingă un observator obiectiv că persoana în cauză ar fi putut săvârși infracțiunea. Având în vedere constatarea infracțiunii flagrante, precum și faptele și legislația internă aplicabilă, existau în cauză motive plauzibile de a bănuși, în sensul art. 5 alin. (1) din Convenție, că reclamantii săvârșiseră infracțiunea de ultraj, situație în care plângerea fundamentată pe dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. c) din Convenție este vădit nefondată: *neîncălcare*.

2. Menținerea reclamantului în arest preventiv după trimiterea în judecată, între momentul expirării ordonanței procurorului de arestare preventivă (18 ianuarie 2001) și momentul prelungirii arestării preventive de către instanță (1 februarie 2001) a fost lipsită de bază legală. Practica ce constă în menținerea unei persoane în arest în absența unei baze legale specifice, doar pentru că nu există norme precise care să reglementeze situația deținutului, ceea ce permite privarea unei persoane de libertate pe parcursul unei perioade nelimitate fără autorizație judiciară, este incompatibilă cu principiile securității juridice și protecției împotriva arbitrariului,

care constituie elemente fundamentale atât ale Convenției, cât și ale statului de drept. Pe de altă parte, simpla sesizare a instanței cu judecarea cauzei nu conferea nicio bază «legală» continuării arestării preventive, în baza art. 5 alin. (1) din Convenție: *încălcare*.

3. Curtea trebuie să fie mult mai vigilentă atunci când dreptul intern permite realizarea unei percheziții domiciliare de către organele de urmărire penală fără mandat judecătoresc: protecția persoanelor împotriva atingerilor arbitrare ale autorității publice necesită o reglementare legală și o limitare cât mai strictă ale unor astfel de competențe. În cauză, fiind efectuată în absența unui mandat și, astfel cum rezultă din procesul-verbal, a martorilor asistenți, percheziția realizată de procuror nu a respectat garanțiile minime pe care dispozițiile legale le impuneau organelor de cercetare penală și nici nu a fost supusă controlului ulterior al autorităților judecătorești. Având în vedere dispozițiile legale confuze și lacunare, care reglementau percheziția la domiciliu la momentul petrecerii faptelor, și în special competențele mult mai extinse ale procurorului în materie, Curtea consideră că primii doi reclamanti nu au beneficiat de un nivel minim de protecție împotriva arbitrariului, conform art. 8 din Convenție: *încălcare*.

Cauza *VARGA împotriva României*,
hotărârea din 11 martie 2008

Comunicată la 1 aprilie 2008

Cererea nr. 73957/01

În cauza *Varga împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič,

* Traducere de *Cătălina Constantin*, legal researcher, Colegiul European, Brugge, Belgia.

Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, judecători, și Stanley Naismith, grefier asistent, după deliberarea din Camera de consiliu din data de 11 martie 2008, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 73957/01) îndreptată împotriva României, ai cărei trei resortisanți, doamna Anna Varga și domnii Gruia și Flaviu Varga («reclamantii»), au sesizat Curtea la data de 11 mai 2001, în baza art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale («Convenția»).
2. Reclamantii sunt reprezentați de domnul C.E. Iordăchescu, avocat în Cluj-Napoca. Guvernul român («Guvernul») este reprezentat de agentul său, domnul R.H. Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.
3. Reclamantii invocă, în special, nelegalitatea plasării și menținerii în arest preventiv și nesocotirea dreptului acestora la respectarea domiciliului.
4. La 18 august 2004, Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. La 14 iunie 2007, prevalându-se de dispozițiile art. 29 alin. (3), Curtea a decis să examineze în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantii s-au născut în 1942, 1937 și respectiv, 1982 și locuiesc în Cluj-Napoca.
6. Reclamanta este proprietara unui lanț de brutării în Cluj-Napoca, al căror sediu social se află în casa în care locuiește cu soțul său, al doilea reclamant. Al treilea reclamant este nepotul acestora, care la epoca faptelor era elev la liceu.
7. Rezultă din dosar că, la 19 decembrie 2000, procurorul F.M. de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj a deschis din oficiu o anchetă cu privire la săvârșirea de către reclamantă a infracțiunii de trafic de influență, pe baza informațiilor furnizate la 18 decembrie 2000 de către L.G., care era deja deținut pentru săvârșirea aceleiași infracțiuni.
8. În dimineața zilei de 19 decembrie 2000, procurorul F.M. și trei ofițeri de poliție care îl însoțeau s-au prezentat la apartamentul în care locuiau reclamanta și al doilea reclamant și le-au precizat motivul vizitei

lor, și anume verificarea anumitor documente care să dovedească plata către anumiți terți a importante sume de bani pentru punerea în libertate a lui L.G. Procurorul și cei trei ofițeri au solicitat reclamantei să le predea documentele sus-menționate. Aceasta din urmă a răspuns că nu dispunea de astfel de documente, dar că, într-adevăr, împrumutase bani unor terți. Fără a dispune de un mandat de percheziție în formă scrisă și în absența martorilor asistenți, procurorul și cei trei ofițeri de poliție au efectuat o percheziție domiciliară, au descoperit într-un dulap aflat în dormitorul reclamantei un caiet în care erau notate sume de bani și nume de persoane, pe care l-au confiscat.

9. Reclamanta s-a aruncat asupra ofițerilor de poliție încercând să le ia caietul și, din cauza opoziției acestora, a strigat după ajutor. Cel de-al treilea reclamant, care se afla în casă, a intervenit și a solicitat procurorului și ofițerilor să părăsească locuința și să predea caietul în cauză. În busculada creată, reclamanta a reușit să recupereze caietul, iar procurorul și ofițerii de poliție au fost conduși la ușă. Conform procesului-verbal de percheziție întocmit în aceeași zi și semnat de reclamantă, procurorul și ofițerii de poliție au precizat celui de al treilea reclamant identitatea lor și motivul prezenței în apartament, însă au fost bruscați și amenințați cu moartea pentru a preda caietul în cauză și a părăsi locuința.

10. După câteva minute, cu ajutorul forțelor speciale de intervenție chemate în ajutor, procurorul și ofițerii de poliție au continuat percheziția și au recuperat caietul în cauză, din care majoritatea fișelor fuseseră distruse, împreună cu alte documente, și anume contracte de împrumut și vânzare, hotărâri judecătorești și caiete în care figurau comenzi de mărfuri și sume de bani. Percheziția s-a încheiat la ora 12.15, așa cum este indicat în procesul-verbal mai sus-menționat, iar reclamantii au fost conduși la secția locală de poliție.

11. Prin ordonanța din 19 decembrie 2000 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj, reclamantii au fost arestați preventiv pentru ultraj pe o perioadă de treizeci de zile, în temeiul art. 148 lit. b), d), e), g) și h) din Codul român de procedură penală («CPP»). Ordonanța mai sus-menționată indica domiciliul fiecărui reclamant, cel de al treilea având o adresă diferită în Cluj-Napoca de cea la care se afla casa în care a fost efectuată percheziția. La 21 decembrie 2001, unul dintre cei trei ofițeri de poliție care au participat la percheziția domiciliară a fost examinat de către un medic care a constatat o mică excoriație cu crustă hematică la unul din degetele acestuia, care putea data de la 19 decembrie 2000.

12. Prin hotărârea din 22 decembrie 2000, pronunțată în prezența reclamantilor și a avocatului lor, Judecătoria Cluj-Napoca le-a respins contestația referitoare la revocarea ordonanței privind dispunerea arestării preventive, hotărând că aceasta era justificată, ținând seama de dispozițiile art. 148 lit. b), d), e), g) și h) CPP. Instanța nu a examinat chestiunea absenței martorilor asistenți și a unui mandat de percheziție, invocată de reclamant și la care parchetul replicase că un astfel de mandat nu era necesar în cazul în care percheziția era efectuată de un procuror.

13. Prin hotărârea din 12 ianuarie 2001, Tribunalul Cluj a respins recursul formulat de reclamant împotriva hotărârii din 22 decembrie 2000, prin care susțineau că reacția lor din data de 19 decembrie 2000 în fața procurorului și a ofițerilor se datora faptului că aceștia din urmă nu își declinaseră identitatea în momentul percheziției și nu respectaseră garanțiile procedurale impuse de CPP. Instanța a hotărât că existau indicii puternice cu privire la flagrantul delict al infracțiunii de ultraj săvârșită de reclamant, având în vedere actele de violență ale căror victime au fost ofițerii de poliție în timpul percheziției și faptul că reclamantii încercaseră să împiedice descoperirea adevărului prin distrugerea probelor și a precizat că aspectul legalității percheziției nu privea decât fondul procedurii penale împotriva reclamantilor.

14. La 16 ianuarie 2001, după trimiterea în judecată a reclamantilor pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj prin rechizitoriul parchetului din 11 ianuarie 2001, dosarul penal al reclamantilor a fost înscris pe rolul Judecătoriei Cluj-Napoca.

15. Prin hotărârea din 23 ianuarie 2001, pe baza art. 140¹ CPP, Judecătoria Cluj-Napoca a respins cererea de revocare a măsurii arestării preventive depuse de cel de-al treilea reclamant, al cărui avocat invocase nelegalitatea și absența motivelor pentru menținerea acestei măsuri. Fără a dispune prelungirea sau menținerea arestării preventive a părții interesate, instanța a apreciat că arestarea acestuia din urmă contribuia la buna desfășurare a urmăririi penale și a considerat că motivele invocate nu erau printre cele prevăzute la art. 139 CPP, însă trebuia să fie luate în considerare în momentul judecării cauzei pe fond. După casarea cu trimitere a acestei hotărâri, în cadrul ședinței din 29 martie 2001, dosarul care privea cererea de revocare a arestării preventive sus-menționate a fost conexas la dosarul privind menținerea reclamantilor în arest preventiv.

16. În cadrul ședinței din 1 februarie 2001 în fața instanței indicate mai sus, avocatul reclamantilor a

solicitat punerea acestora în libertate și a contestat legalitatea menținerii lor în arest preventiv după 18 ianuarie 2001, data expirării ordonanței parchetului din 19 decembrie 2000. Acesta a considerat că în temeiul art. 23 din Constituție și al deciziei nr. 279 din 1 iulie 1997 a Curții Constituționale, durata arestării preventive era nelegală peste treizeci de zile, în absența prelungirii. Întemeindu-se pe o hotărâre a Curții Supreme de Justiție din 7 mai 1999, reprezentantul parchetului a declarat că deciziile Curții Constituționale nu erau obligatorii decât pentru legiuitor și că instanțele trebuie să aplice strict dispozițiile CPP.

17. Prin încheierea premergătoare din 1 februarie 2001, Judecătoria Cluj-Napoca a respins cererea reclamantilor ca nefondată și a dispus menținerea măsurii arestării preventive în baza art. 300 CPP, în termenii următori:

„Instanța, după deliberare, respinge în baza art. 300 alin. (3) raportat la art. 149 ultimul paragraf din Codul de procedură penală cererile reclamantilor, ca nefondate (...) Instanța (...) menține reclamantii în arest preventiv în baza art. 300 din Codul de procedură penală.”

18. Prin hotărârile premergătoare din 15 februarie, 8 și 29 martie și 19 și 26 aprilie 2001, Judecătoria Cluj-Napoca a decis menținerea reclamantilor în arest preventiv.

19. După trimiterea dosarului la Judecătoria Suceava, prin încheierea din 16 mai 2001, confirmată în ultimă instanță prin hotărârea din 6 iunie 2001, instanța sus-menționată a înlocuit măsura arestării preventive a reclamantilor cu obligația de a nu părăsi orașul și a dispus punerea acestora în libertate.

20. Prin hotărârea din 20 martie 2002, Judecătoria Suceava a condamnat reclamantii la o pedeapsă de un an de închisoare cu executare pentru ultraj, respingând apărarea acestora pe motiv că nu au dovedit că procurorul realizase percheziția înainte de a deschide o anchetă penală împotriva acestora pentru trafic de influență și că erau la curent în momentul operațiunilor lor cu privire la identitatea procurorului și a ofițerilor de poliție și scopul percheziției. Prin hotărârile din 5 mai 2003 și respectiv, 21 ianuarie 2004, Tribunalul și Curtea de Apel Suceava au modificat hotărârea precitată, condamnând reclamantii la o pedeapsă de un an de închisoare cu suspendare. Pe de altă parte, tribunalul a răspuns unui argument al celui de-al treilea reclamant referitor la faptul că percheziția domiciliară din 19 decembrie 2000 nu îl privea, deoarece el nu avea domiciliul în casa bunicilor lui, care făcuse obiectul percheziției.

II. Dreptul și practica interne aplicabile

A. Dispoziții legale privind percheziția domiciliară

21. Articolele aplicabile din Codul de procedură penală (CPP) sunt descrise în continuare, astfel cum erau redactate la epoca faptelor, înainte de modificarea codului prin Legea nr. 281 din 24 iunie 2003 și prin ordonanțele de urgență nr. 66 din 10 iulie 2003 și 109 din 24 octombrie 2003.

22. Art. 96 CPP prevedea, ca regulă generală, obligația organelor de urmărire penală și a instanțelor de a proceda la ridicarea obiectelor și înscrisurilor care puteau servi drept probă în cadrul procesului penal. Art. 100 CPP preciza că organele de urmărire penală și instanțele puteau dispune o percheziție în cazul în care era necesară pentru descoperirea sau strângerea de probe, sau dacă o persoană nega a cunoaște existența sau a fi în posesia unor obiecte la care se referea art. 98 CPP (și anume, corespondența sau alte obiecte trimise, direct sau indirect, sau primite de o persoană care face obiectul urmăririi penale). Conform art. 101 CPP, organele de cercetare penală puteau efectua percheziții la domiciliu numai pe baza unei autorizații din partea procurorului, cu excepția cazului în care persoana în cauză consimțise în scris la desfășurarea percheziției în absența unei asemenea autorizații, în cazul săvârșirii unei infracțiuni sau în caz de flagrant delict. Percheziția la domiciliu efectuată de organele de cercetare penală trebuia să se desfășoare între orele 6-20, cu excepția flagrantului delict, dar o dată începută, percheziția putea continua după ora 20. Percheziția realizată chiar de procuror putea să se desfășoare pe parcursul nopții (art. 103 CPP).

23. În ceea ce privește procedura percheziției, art. 104 CPP prevedea că, înainte de a începe efectuarea acesteia, organul judiciar însărcinat cu realizarea acesteia era obligat să se legitimeze și, în cazurile prevăzute de lege, să prezinte autorizația emisă de procuror. Percheziția și ridicarea documentelor și obiectelor trebuia să se efectueze în prezența persoanei la domiciliul căreia acestea se desfășurau sau a unui reprezentant, a unui membru al familiei sau a unui vecin al acesteia; realizate de organele de cercetare penală, aceste operațiuni impuneau prezența martorilor asistenți.

24. Art. 105, art. 108 și art. 109 CPP menționau obligația autorităților de a întocmi un proces-verbal și de a se limita la ridicarea obiectelor care aveau legătură cu infracțiunea urmărită, adăugând că aceste obiecte erau apoi fie atașate la dosar, dacă reprezentau probe, fie remise persoanei în cauză.

25. Art. 100-104 CPP au fost completate și modificate, în special, prin O.G. nr. 109 din 24 octombrie 2003 și prin Legea nr. 356 din 21 iulie 2006. Percheziția domiciliară nu se mai poate efectua decât în baza unei încheieri motivate și pronunțate de un judecător, o dată începută urmărirea penală împotriva persoanei în cauză. Pe baza hotărârii precitate, judecătorul eliberează un mandat de percheziție care nu poate fi utilizat decât o singură dată și care trebuie să menționeze, între altele, perioada de timp și locul în care se poate efectua percheziția, numele persoanei care se află la domiciliul respectiv și al persoanei urmărite. Pe parcursul urmăririi penale, percheziția se efectuează de către procuror sau de către organele de cercetare penală, care sunt însoțite, după caz, de „personalul operativ”.

B. Dispozițiile legale și practica judiciară aplicabile cu privire la măsura arestării preventive

26. Dispozițiile legale aplicabile sunt descrise în continuare, astfel cum au fost redactate la epoca faptelor, în special înainte de modificarea Constituției României prin Legea nr. 429 din 23 octombrie 2003 și a CPP prin Legile nr. 281 din 24 iunie 2003 și nr. 356 din 21 iulie 2006 și prin O.U.G. nr. 66 din 10 iulie 2003 și nr. 109 din 24 octombrie 2003. În redactarea actuală, CPP prevede că judecătorul este exclusiv competent pentru dispunerea arestării preventive a unei persoane și că, după trimiterea în judecată de către parchet, instanța trebuie să examineze din oficiu legalitatea și temeinicia arestării preventive, înainte de expirarea duratei acestei măsuri și în prezența acuzatului și a avocatului acestuia, și să pronunțe o încheiere motivată ce poate face obiectul unui recurs dacă se apreciază că este necesar să se mențină acuzatul în arest preventiv. Judecătorul trebuie să examineze în mod regulat necesitatea menținerii acuzatului în arest preventiv și poate prelungi această măsură pentru treizeci de zile, pe parcursul urmăririi penale, și pentru șaiszeci de zile, pe parcursul examinării cauzei de către instanță.

27. Articolele aplicabile din Constituția României prevăd:

Art. 20

„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”

Art. 23

„(1) Libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile.

(2) Percheziționarea, reținerea sau arestarea unei persoane sunt permise numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege. (...)

(4) Arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat, pentru o durată de cel mult 30 de zile. Asupra legalității mandatului, arestatul se poate plânge judecătorului, care este obligat să se pronunțe prin hotărâre motivată. Prolungirea arestării se aprobă numai de instanța de judecată.”

Art. 145 alin. (2)

„Deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor. Ele se publică în Monitorul Oficial al României.”

28. Art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, așa cum era în vigoare la momentul petrecerii faptelor, prevedea:

„(1) Decizia prin care se constată neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare este definitivă și obligatorie.

(3) Deciziile sunt obligatorii de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României și produc efecte numai pentru viitor.”

29. Constituția reprezintă legea fundamentală în sistemul român de drept. Poziția sa în vârful piramidei normelor implică o conformitate strictă și necondiționată a tuturor celorlalte norme juridice cu dispozițiile Constituției. Prin urmare, Constituția este o sursă de drept procedural penal, în măsura în care, în calitate de lege fundamentală a statului, prin Constituție se stabilesc norme generale care își găsesc aplicarea în materie, însă aceste dispoziții pot, în același timp, să aibă un caracter precis în anumite domenii la care au vocație să se aplice [a se vedea art. 23 alin. (4), supra].

30. Excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată în cadrul unei proceduri judiciare de către orice persoană interesată care își apreciază interesele lezate printr-o dispoziție legală aplicabilă litigiului în care este parte. Excepția permite Curții Constituționale să efectueze un control concret și *a posteriori* al unei dispoziții legale.

31. Confruntată cu problema opozabilității deciziilor sale, Curtea Constituțională a hotărât, în decizia nr. 169 din 2 noiembrie 1999, publicată în Monitorul oficial nr. 151/2000, că „deciziile pronunțate în cadrul soluționării excepțiilor de neconstituționalitate nu produc doar efecte relative, *inter partes*, ci produc efecte absolute, *erga omnes*”. Curtea Constituțională și-a

întemeiat decizia pe dispozițiile art. 145 alin. (2), art. 16 alin. (1) și art. 51 din Constituție, hotărând că, dacă deciziile sale nu ar produce efecte *erga omnes*, ar fi posibil ca o dispoziție legală considerată contrară Constituției să continue să aibă efecte juridice.

32. Dispozițiile aplicabile din CPP prevăd:

Art. 148 – Arestarea inculpatului

„(1) Măsura arestării inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și numai în vreunul din următoarele cazuri: (...)

b) infracțiunea este flagrantă, iar pedeapsa închisorii prevăzută de lege este mai mare de 3 luni; (...)

d) sunt date suficiente că inculpatul a încercat să zădărnicească aflarea adevărului, prin (...) distrugerea ori alterarea mijloacelor materiale de probă sau prin alte asemenea fapte;

e) inculpatul a comis din nou o infracțiune, ori există date care justifică temerea că va săvârși și alte infracțiuni;

g) când există una din circumstanțele agravante;

h) inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 2 ani, iar lăsarea sa în libertate ar prezenta un pericol pentru ordinea publică.”

Art. 149 – Durata arestării inculpatului

„(1) Durata arestării inculpatului [dispusă de procuror] nu poate depăși 30 de zile, afară de cazul când ea este prelungită în condițiile legii. (...)

(3) Arestarea inculpatului în cursul judecății durează până la soluționarea definitivă a cauzei, afară de cazul când instanța dispune revocarea ei.”

Art. 300 alin. (3) – Verificarea sesizării instanței și a arestării inculpatului

„(3) În cauzele în care inculpatul este arestat, instanța legal sesizată este, de asemenea, datoare să verifice din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea luării și menținerii acestei măsuri.”

33. Prin decizia din 1 iulie 1997, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a art. 149 alin. (3) CPP și a decis că instanțele sunt obligate să prelungească măsura arestării preventive la fiecare treizeci de zile, în conformitate cu art. 23 alin. (4) din Constituție. Pasajele pertinente din decizie prevăd:

„Curtea reține că textul de mai sus [art. 149 alin. (3) CPP] contrazice dispozițiile art. 23 alin. (4) din Constituție (...) Textul constituțional nu face nici o distincție între împrejurarea că arestarea este dispusă în faza de urmărire penală sau cea de judecată. Prolungirea arestării trebuie aprobată de instanța judecătorească chiar în ipoteza în care a fost dispusă în faza judecății, sensul prevederilor art. 23 alin. (4) din Constituție fiind acela al ocrotirii libertății individuale, indiferent dacă arestarea are loc în faza de urmărire penală sau în cea de cercetare judecătorească. (...)

Rezulta, așadar, fără echivoc, că și instanța de judecată este obligată să respecte termenul de 30 de zile pentru reînnoirea mandatului de arestare. Potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor. Față de aceasta, se reține că excepția de neconstituționalitate este fondată, urmând a fi admisă.”

34. Pasajele pertinente din hotărârea din 7 mai 1999 a Curții Supreme de Justiție prevăd după cum urmează:

„(...) Dispozițiile Constituției nu se adresează direct instanțelor care aplică legea ordinară, ci numai legiuitorului, care trebuie să respecte Constituția și să aducă modificări legilor ordinare. Deciziile pronunțate de Curtea Constituțională au același regim. Acestea reprezintă o critică la adresa legiuitorului și îi incumbă legiuitorului să tragă concluzii din această critică, prin adoptarea unor modificări ale dispozițiilor legii ordinare, în cazul de față Codul de procedură penală, în sensul criticilor formulate de Curtea Constituțională.

Instanțele sunt obligate să aplice legea ordinară în vigoare și nu direct Constituția; legiuitorul este obligat să respecte dispozițiile și principiile constituționale, aducând modificări legii ordinare pentru a fi conformă cu Constituția.”

C. Dispozițiile legale și practica judiciară aplicabile cu privire la plângerea împotriva măsurilor dispuse de procuror și statutul procurorilor

35. Dispozițiile CPP, la epoca faptelor, cu privire la plângerea împotriva măsurilor dispuse de procuror sunt descrise în cauza *Greco împotriva României* (nr. 75101/01, §§ 41-45, 30 noiembrie 2006). Cele cu privire la statutul procurorilor sunt citate în cauza *Forum Maritime SA împotriva României* (nr. 63610/00 și 38692/05, conexe, §§ 68-73, 4 octombrie 2007).

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretensele încălcări ale art. 5 alin. (1) din Convenție

36. Reclamanții se plâng că arestarea preventivă din data de 19 decembrie 2000 a fost efectuată fără a exista motive plauzibile de a se bănuși săvârșirea unei infracțiuni, având în vedere percheziția nelegală efectuată de autorități sau de a se considera necesar a se împiedica săvârșirea unei infracțiuni sau a se sustrage judecării. Pe de altă parte, aceștia afirmă că între 18 ianuarie 2001, adică data expirării ordonanței din 19 decembrie 2000, și 1 februarie 2001, arestarea preventivă a acestora a fost lipsită de bază legală. În ceea ce privește arestarea preventivă, în ansamblu,

reclamanții invocă art. 5 alin. (1) din Convenție, formulat astfel în partea sa pertinentă:

„(1) Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale: (...)

c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănuși că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia; (...)”

A. Cu privire la admisibilitate

37. În ceea ce privește motivele care au stat la baza arestării preventive, Curtea reamintește că, pentru ca o arestare întemeiată pe bănușeli plauzibile să fie justificată prin prisma art. 5 alin. (1) lit. c), nu se impune ca poliția să strângă probe suficiente pentru a aduce acuzații, fie în momentul arestării, fie pe parcursul reținerii (cauza *Brogan și alții împotriva Regatului Unit*, hotărârea din 29 noiembrie 1988, Seria A nr. 145-B, p. 29-30, § 53). Exigența conform căreia bănușelile trebuie să se bazeze pe motive plauzibile constituie un element esențial al protecției oferite împotriva privărilor de libertate arbitrară. Termenii «motive plauzibile de a bănuși» presupun existența faptelor sau informațiilor de natură să convingă un observator obiectiv că persoana în cauză ar fi putut săvârși infracțiunea (cauza *Fox, Campbell și Hartley împotriva Regatului Unit*, hotărârea din 30 august 1990, Seria A nr. 182, p. 16-17, § 32).

38. În cauză, Curtea observă că reclamanții au fost arestați preventiv pentru ultraj prin ordonanța procurorului din 19 decembrie 2000, în baza art. 148 lit. b), d), e), g) și h) CPP. Curtea observă că reclamanții consideră că nu existau motive să se aprecieze că au săvârșit infracțiunea de ultraj în măsura în care procurorul și ofițerii de poliție nu au respectat procedura de percheziție. Curtea apreciază că, în privința prezentei cereri, nu este necesar să se examineze pe fond existența laturilor obiective și subiective ale infracțiunii în cauză, chestiune care a fost, de altfel, soluționată în cadrul procedurii penale pe fond împotriva reclamanților, ci să analizeze dacă datele de care dispuneau autoritățile puteau sta la baza unor motive plauzibile de a se bănuși că reclamanții săvârșiseră infracțiunea de ultraj. În acest sens, Curtea relevă că rezultă din procesul-verbal din 19 decembrie 2000, semnat de reclamantă, că reclamanții au amenințat și au agresat procurorul și ofițerii de poliție, care făcuseră cunoscute identitatea lor și scopul vizitei, de îndată ce

descoperiseră un caiet care putea constitui un mijloc de probă în cadrul urmăririi penale cu privire la infracțiunea de trafic de influență.

39. Având în vedere constatarea infracțiunii flagrante, precum și faptele și legislația internă aplicabilă, Curtea consideră că existau în cauză motive plauzibile a se bănui, în sensul art. 5 alin. (1) din Convenție, că reclamanții săvârșiseră infracțiunea de ultraj. În plus, Curtea observă că, la epoca faptelor, în conformitate cu art. 148 CPP, procurorul era competent să dispună arestarea preventivă a învinutului [a se vedea, *mutatis mutandis*, cauza *Ilie împotriva României* (decizie), nr. 9369/02, 30 martie 2006].

40. Rezultă că această plângere trebuie respins ca nefondată pentru lipsa manifestă a temeiului, în aplicarea art. 35 alin. (3) și (4) din Convenție.

41. În ceea ce privește plângerea referitoare la legalitatea arestării preventive a reclamanților în perioada cuprinsă între 18 ianuarie 2001 și 1 februarie 2001, Curtea constată că această plângere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 alin. (3) din Convenție. Pe de altă parte, Curtea relevă că în cauză nu există niciun alt motiv de inadmisibilitate. În consecință, o declară admisibilă.

42. Curtea observă că reclamanții au susținut în observațiile lor, fără a furniza niciun argument, că arestarea preventivă în ansamblu a încălcat dispozițiile art. 5 alin. (1) din Convenție. În măsura în care această afirmație poate constitui o nouă plângere distinctă de cele deja examinate, este necesar să se constate că reclamanții nu au susținut-o în niciun fel și că trebuie să fie respinsă pentru lipsa vădită de temei, în aplicarea art. 35 alin. (3) și (4) din Convenție.

B. Cu privire la fond

43. Invocând un articol din doctrină, Guvernul apreciază că perioada cuprinsă între 18 ianuarie și 1 februarie 2001 a fost vizată de hotărârea din 12 ianuarie 2001 a Tribunalului Cluj care, prin respingerea recursului reclamanților împotriva ordonanței procurorului din 19 decembrie 2000, a confirmat în același timp arestarea preventivă și a menținut această măsură pe perioada ulterioară, deoarece, în ipoteza contrară, ar fi admis recursul părților interesate. O astfel de abordare respectă Constituția în măsura în care arestarea preventivă nu depășește treizeci de zile; or, prin hotărârea din 1 februarie 2000, Judecătoria Cluj-Napoca a menținut arestarea preventivă a reclamanților, în aplicarea art. 300 alin. (3) CPP. Referindu-se la decizia Curții Constituționale nr. 279 din 1 iulie 1997

și la jurisprudența Curții (cauza *Ječius împotriva Lituaniei*, nr. 34578/97, CEDH 2000-IX), Guvernul evidențiază că legiuitorul a luat atitudine prin introducerea art. 300¹ CPP în 2003, pentru a acoperi perioada arestării preventive cuprinse între înregistrarea dosarului după trimiterea în judecată a acuzatului și prima ședință în fața instanței.

44. Reclamanții contestă argumentele Guvernului și, întemeindu-se pe decizia precitată a Curții Constituționale și pe jurisprudența Curții, susținând că arestarea lor preventivă ar fi trebuit să fie prelungită la fiecare treizeci de zile în temeiul dreptului intern, perioada în cauză nefiind acoperită în speță prin nicio hotărâre judecătorească.

45. Curtea reamintește că termenii „în mod regulat” și „potrivit căilor legale” care sunt menționați la art. 5 alin. (1) din Convenție fac trimitere, în esență, la legislația națională și consacră obligația de a respecta atât normele de fond cât și de procedură (cauza *Assenov și alții împotriva Bulgariei*, hotărârea din 28 octombrie 1998, CEDH 1998-VIII, p. 3297, § 139). Cu toate acestea, «regularitatea» arestării prin prisma dreptului intern nu este întotdeauna elementul decisiv. În plus, Curtea trebuie să fie convinsă că arestarea pe parcursul perioadei în cauză este conformă scopului prevăzut la art. 5 alin. (1) din Convenție, și anume protecția individului împotriva oricărei privări de libertate arbitrară (cauza *Ječius*, precitată, § 56).

46. În plus, Curtea trebuie să se asigure ca dreptul intern este, în conformitate cu Convenția, inclusiv cu principiile generale enunțate sau care rezultă implicit din Convenție. Cu privire la acest aspect, Curtea subliniază că atunci când este vorba de o privare de libertate, este deosebit de important să satisfacă principiul general al securității juridice. În consecință, este esențial, ca aceste condiții de privare de libertate în temeiul dreptului intern să fie clar definite și ca legea însăși să fie previzibilă în aplicare, astfel încât să îndeplinească criteriul «legalității» stabilit prin Convenție, care impune ca orice lege să fie suficient de precisă pentru a permite cetățeanului – beneficiind dacă este cazul de o consiliere pertinentă – să prevadă, la un nivel rezonabil în circumstanțele cauzei, consecințele de natură a rezulta dintr-un act determinat (cauza *Baranowski împotriva Poloniei*, nr. 28358/95, §§ 50-52, CEDH 2000-III).

47. În cauză, Curtea observă că părțile sunt de acord în a afirma că ordonanța procurorului din 19 decembrie 2000, pronunțată pentru o durată de treizeci de zile, a constituit baza legală a arestării preventive a reclamanților până la 18 ianuarie 2001, dezacordul acestora privind perioada dintre această dată și cea a

hotărârii din 1 februarie 2001 a Judecătoriei Cluj-Napoca care i-a menținut în arest, în aplicarea art. 300 alin. (3) CPP. În ceea ce privește argumentul conform căruia hotărârea din 12 ianuarie 2001 a Tribunalului Cluj ar trebui interpretată în sensul menținerii reclamanților în arest preventiv pe perioada ulterioară acestei hotărâri, Curtea relevă că Guvernul nu a precizat pe baza cărei dispoziții legale o hotărâre al cărei dispozitiv se limitează să respingă în ultimă instanță contestația reclamanților împotriva unei ordonanțe de dispunere a măsurii arestării preventive pentru o perioadă determinată ar avea, de asemenea, efectul acoperirii unei perioade de arest ulterioare, fără ca procurorul să solicite acest lucru, și ca părțile să dezbata sau ca hotărârea să facă trimitere în acest sens. De altfel, Curtea observă că Guvernul nu a furnizat niciun exemplu de jurisprudență în acest sens. În plus, Curtea observă că, atunci când reclamanții au invocat absența bazei legale a arestării preventive în cadrul ședinței din 1 februarie 2001, nici parchetul, nici judecătoria nu au făcut trimitere la hotărârea din 12 ianuarie 2001. În consecință, Curtea apreciază că, în absența oricărei trimiteri la menținerea arestării preventive a reclamanților, hotărârea din 12 ianuarie 2001, precitată, pronunțată în cadrul unei proceduri cu obiect diferit, nu ar putea constitui baza legală a arestării acestora după 18 ianuarie 2001 (a se vedea, *a contrario*, cauza *Ječius*, precitată, §§ 68-69).

48. În plus, Curtea observă că arestarea preventivă după trimiterea în judecată a unui acuzat era la epoca faptelor reglementată prin art. 149 alin. (3) CPP, care prevedea că această măsură era menținută până la pronunțarea hotărârii pe fond. Curtea arată că arestarea preventivă a reclamanților în temeiul acestui articol nu ar putea fi considerată drept «legală», ținând seama de faptul că acest articol a fost declarat contrar art. 23 alin. (4) din Constituție prin decizia din 1 iulie 1997 a Curții Constituționale, în măsura în care excludea obligația instanțelor de a se pronunța la fiecare treizeci de zile asupra menținerii arestării preventive (a se vedea supra, § 33). O astfel de decizie pronunțată în cadrul controlului *a posteriori* al Curții Constituționale având efecte *erga omnes* și o aplicare imediată și obligatorie pentru toate autoritățile, Curtea consideră că această dispoziție legală nu ar putea fi considerată a constitui baza legală a arestării în cauză, în absența unei hotărâri judecătorești de menținere a acestei măsuri după expirarea duratei prevăzute în ordonanța procurorului (a se vedea supra, §§ 27-31). De altfel, nici Guvernul nu a susținut acest aspect.

49. Curtea reamintește că a hotărât în cauza *Ječius* precitată că practica ce constă în menținerea unei

persoane în arest în absența unei baze legale specifice, pentru că nu există norme precise care să reglementeze situația deținutului, ceea ce permite privarea unei persoane de libertate pe parcursul unei perioade nelimitate fără autorizație judiciară, este incompatibilă cu principiile securității juridice și protecției împotriva arbitrarului, care constituie elemente fundamentale atât ale Convenției, cât și ale statului de drept. Pe de altă parte, singurul motiv pentru care cauza a fost trimisă instanței nu conferea nicio bază «legală» continuării arestării preventive, în baza art. 5 alin. (1) din Convenție (cauza *Ječius*, precitată, §§ 62-63).

50. Curtea observă că în cauză, în mod similar, Guvernul nu a putut demonstra care era baza legală a menținerii reclamanților în arest preventiv între 18 ianuarie 2001, după trimiterea acestora în judecată și expirarea ordonanței procurorului de arestare, și 1 februarie 2001. În consecință, Curtea apreciază că arestarea reclamanților pe parcursul perioadei susmenționate nu avea la bază nicio decizie internă valabilă sau o altă bază «legală», în sensul art. 5 alin. (1) din Convenție.

În consecință, a fost încălcată această dispoziție.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 5 alin. (3) din Convenție

51. Reclamanții afirmă că procurorul care a dispus măsura arestării preventive la 19 decembrie 2000 nu ar putea fi considerat drept un «magistrat» și că, în dreptul român, controlul exercitat de un «magistrat» asupra legalității și temeiniciei acestei măsuri nu era automat. Aceștia invocă, în acest sens, art. 5 alin. (3) din Convenție, astfel formulat:

„Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.”

52. Curtea reamintește că a hotărât deja că procurorul în dreptul român nu este un «magistrat» împuternicit prin lege să exercite atribuții judiciare, în sensul articolului precitat (cauza *Pantea împotriva României*, nr. 33343/96, §§ 236-239, 3 iunie 2003). În continuare, Curtea reiterează că controlul judiciar al arestării trebuie să fie realizat rapid, însă trebuie să fie și automat [cauza *Aquilina împotriva Maltei* (GC), nr. 25642/94, § 49, CEDH 1999-III și cauza *Niedbala împotriva*

Poloniei, nr. 27915/95, § 50, 4 iulie 2000], și observă că în dreptul român acest control nu era automat la momentul petrecerii faptelor, ci depindea de introducerea de către acuzat a unei contestații împotriva ordonanței procurorului de arestare preventivă, ceea ce reclamantii au și făcut în cauză.

53. Curtea observă că în cauză Judecătoria Cluj-Napoca a examinat la 22 decembrie 2000 legalitatea și temeinicia arestării preventive a reclamantilor, și anume în termen de trei zile de la arestarea acestora, ceea ce răspunde expresiei «de îndată» prevăzute de articolul precitat, așa cum a fost interpretat prin jurisprudența Curții [a se vedea, printre altele, cauza *Brogan și alții împotriva Regatului Unit*, hotărârea din 29 noiembrie 1988, Seria A nr. 145-B, p. 33-34, § 62 și, mai recent, cauza *Ayaz și alții împotriva Turciei* (decizie), nr. 11804/02, 27 mai 2004; *a contrario*, cauza *Niedbala*, precitată, § 55]. Curtea observă că instanța în cauză avea competența de a controla regularitatea arestării preventive și existența motivelor plauzibile de a bănuși că părțile interesate săvârșiseră o infracțiune și de a dispune, după caz, eliberarea acestora.

54. Curtea observă că, dacă s-a pronunțat în sensul încălcării art. 5 alin. (3) din Convenție în cauzele în care, în lipsa unui control automat, reclamantii nu s-au prezentat «de îndată» în fața unui «magistrat», în sensul articolului sus-menționat (cauzele *Aquilina și Niedbala*, precitate, și cauza *Sabeur Ben Ali împotriva Maltei*, nr. 35892/97, 29 iunie 2000), aceasta nu a examinat o cauză în care, ca și în speța de față, în timp ce sistemul legislativ respectiv nu prevedea un control automat, regularitatea și temeinicia arestării preventive au fost, cu toate acestea, examinate «de îndată» de un «magistrat» împuternicit să exercite atribuții judiciare, la cererea reclamantilor. Pe de altă parte, Curtea relevă că dispozițiile legale pertinente ale CPP au fost modificate în 2003, judecătorul fiind din acel moment exclusiv competent pentru dispunerea măsurii arestării preventive a unei persoane (a se vedea supra, § 26).

55. Cu siguranță, la momentul petrecerii faptelor, legislația românească nu prevedea un control automat exercitat de către un «magistrat», în sensul articolului precitat, al arestării preventive a acuzatului. Dat fiind cele de mai sus, Curtea observă că, la trei zile de la arestarea lor, reclamantii au fost chemați în fața unui magistrat împuternicit de lege să exercite atribuții judiciare, care a examinat regularitatea și temeinicia arestării preventive.

56. Ținând seama de circumstanțele speciale ale cauzei, cererea reclamantilor este în mod vădit nefondată și trebuie respinsă în aplicarea art. 35 alin. (3) și (4) din Convenție.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenție

57. Reclamantii se plâng că au suferit o atingere a dreptului la respectarea domiciliului lor prin percheziția din 19 decembrie 2000 și invocă, în acest sens, art. 8 din Convenție, care este formulat după cum urmează:

„(1) Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

(2) Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

A. Cu privire la admisibilitate

58. Guvernul susține că reclamantii nu au epuizat căile de atac interne cu privire la această plângere, deoarece nu au contestat legalitatea percheziției în mod succesiv în fața prim-procurorului parchetului, procurorul ierarhic superior și instanței competente, în baza art. 278 CPP, astfel cum a fost interpretat prin decizia Curții Constituționale nr. 486 din 2 decembrie 1997. Guvernul citează câteva exemple de decizii ale Curții Supreme de Justiție, din 2002 și mai ales din 2003, care au declarat admisibile recursurile formulate în fața acestei instanțe împotriva ordonanțelor procurorului.

59. Reclamantii susțin că exercitarea căii de atac întemeiate pe art. 278 CPP nu ar fi putut conduce decât la imposibilitatea pentru parchet de a utiliza, în cadrul unei alte proceduri penale decât cea declanșată împotriva acestora pentru ultraj, a probelor obținute ca urmare a percheziției, nicio reparație a prejudiciului material și moral suferit nefiind posibilă pe baza căii de atac precitate. Pe de altă parte, aceștia consideră că Guvernul nu a dovedit caracterul eficace în practică al acestei căi de atac. În acest sens, reclamantii observă că Guvernul nu a furnizat niciun exemplu de decizie a prim-procurorului parchetului care, după autorizarea percheziției și arestarea persoanelor în cauză, ar fi admis o plângere de contestare a legalității percheziției în cauză, și citează o decizie a Curții Supreme de Justiție (nr. 574/2001) care a respins ca inadmisibilă contestația în fața instanțelor întemeiată pe art. 278 CPP, pe motiv că nu exista nicio dispoziție legală care să autorizeze o astfel de cale de atac. În cele din urmă, reclamantii evidențiază că plângerea lor întemeiată pe

art. 8 din Convenție nu se limitează să conteste legalitatea în dreptul intern a percheziției, dar privește și absența garanțiilor suficiente în dreptul intern împotriva unei atingeri arbitrare a dreptului la respectarea domiciliului.

60. În ceea ce privește caracterul efectiv al căii de atac prevăzute la art. 278 CPP, Curtea reamintește că a hotărât deja că această cale de atac prevăzută de decizia Curții Constituționale din 2 decembrie 1997 referitoare la articolul precitat nu era efectivă [cauza *Rupa împotriva României* (decizie), nr. 58478/00, §§ 88-90, 14 decembrie 2004 și cauza *Forum Maritime SA*, precitată, § 107] și nu vede nicio rațiune să ajungă la o altă concluzie în cauză, deciziile instanțelor interne indicate de Guvern fiind în același timp ulterioare faptelor pertinente și contestabile prin decizia citată de către reclamant, care datează de la epoca faptelor. În special, Curtea observă că plângerea reclamantilor privește nu doar conformitatea percheziției în cauză cu dispozițiile interne, dar în special absența în dreptul intern, la epoca faptelor, a unor garanții suficiente, în sensul art. 8 din Convenție, referitoare la ingerința suferită în dreptul la respectarea domiciliului. Or, calea de atac întemeiată pe art. 278 CPP nu ar putea fi interpretată ca reprezentând o cale de atac efectivă în acest sens [a se vedea, *mutatis mutandis*, cauza *Slavgorodski împotriva Estoniei* (decizie), nr. 37043/97, CEDH 1999-II].

61. În consecință, Curtea decide să respingă excepția ridicată de Guvern.

62. Cu toate că Guvernul nu a ridicat o altă excepție preliminară, Curtea apreciază necesar să analizeze, odată cu verificarea competenței sale, chestiunea aplicabilității *ratione personae* a art. 8 din Convenție la plângerea în cauză în privința celui de-al treilea reclamant (a se vedea, *mutatis mutandis*, cauza *Blečić împotriva Croației*, nr. 59532/00, §§ 67-69, CEDH 2006-...). În acest sens, Curtea arată că, dacă cel de-al treilea reclamant era prezent în casa bunicilor săi în momentul efectuării percheziției, rezultă din dosar că nu avea domiciliul în casa respectivă, ci la o altă adresă din același oraș, și că partea reclamantă nu a furnizat date pentru a conduce la concluzia că existau legături suficiente și continue pentru ca această casă să constituie «domiciliul» său, în sensul art. 8 din Convenție [a se vedea supra, §§ 11 și 20 *in fine*; a contrario, printre altele, cauza *Prokopovitch împotriva Rusiei*, nr. 58255/00, §§ 36-39, CEDH 2004-XI (extrase)].

63. În consecință, Curtea consideră că al treilea reclamant nu ar putea să se pretindă «victimă», în sensul art. 34 din Convenție, a unei atingeri a dreptului

său la respectarea domiciliului prin percheziția în cauză. În privința sa, această plângere este incompatibilă *ratione personae* cu dispozițiile Convenției în sensul art. 35 alin. (3) și trebuie respins în conformitate cu art. 35 alin. (4) din Convenție.

64. Pe de altă parte, Curtea constată că, în privința primilor doi reclamant, această cerere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 alin. (3) din Convenție. În plus, Curtea relevă că, în cauză nu există niciun alt motiv de inadmisibilitate. În consecință, o declară admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Susținerile părților

65. Guvernul susține că percheziția în cauză avea o baza legală, și anume art. 96, art. 100-101 și art. 104 CPP. Acesta adaugă că condițiile referitoare la autorizarea percheziției de către un procuror, cu consimțământul scris al reclamantilor și în prezența martorilor asistenți nu privesc decât ipoteza în care percheziția se realizează de către organele de cercetare penală, în timp ce în cauză percheziția a fost efectuată de procuror însuși. Guvernul consideră că dispozițiile legale precitate sunt accesibile și previzibile, asigurând o protecție corespunzătoare împotriva atingerii arbitrare de către autorități a drepturilor garantate prin art. 8 alin. (1) din Convenție. El apreciază că în cazul de față ingerința în cauză era necesară într-o societate democratică în vederea prevenirii infracțiunilor și asigurării apărării ordinii publice, și că era, de asemenea, proporțională cu acest scop, având în vedere că existau bănuieli cu privire la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență.

66. Primii doi reclamant contestă că percheziția efectuată în prezența unui procuror nu trebuie să respecte condițiile sus-menționate ale CPP, pe care le apreciază aplicabile oricărei autorități care efectuează o percheziție. Aceștia susțin că autorizația scrisă prealabilă a procurorului permite să se verifice dacă condițiile prevăzute de CPP au fost respectate și să conteste percheziția. Aceștia consideră mai ales că dispozițiile pertinente ale CPP, în vigoare la momentul petrecerii faptelor, nu ar putea fi privite ca o «lege», în sensul art. 8 din Convenție, în măsura în care acestea nu prevedeau garanții suficiente pentru îndeplinirea condiției de previzibilitate. Numai două condiții erau prevăzute de CPP pentru a se realiza o percheziție, și anume prezența a doi martori asistenți și desfășurarea acesteia în timpul zilei, ceea ce nu ar putea fi suficient împotriva unei atingeri arbitrare, cu atât mai mult cu